

Rodiče a děti

Na lavičce před domkem
sedí starý pár.
Na kostnaté ruce stařenky
spočívá jeho dlaň.

Vedle sebe mlčky sedí,
vyhasínající oči hledí
před sebe, v dál.

Své děti vychovali.
Tak jako ptáčci
z hnízda vyletěly,
v širou dál.

Tam roztáhly svá
silná křídla,
a Bůh jim požehnal.

V opuštěném domově,
tak jako na začátku,
zůstal jen manželský pár.

Modlitba vroucí
z jejich rtů tiše splývá,
když do dálky se dívá:
„Kéž by ty naše děti
Bůh sám vedl dál.“

A v myšlenkách je provází,
v dobrém, i v nesnázi.
„Ať Bůh je vede sám!“
Když po čase se domů vrací,
tu na chvíli se starost ztrácí,
a vede opět k modlitbám:
„Díky Ti, Bože, že jsi je vedl,
a chránil Ty sám!“

I když ty naše děti
už dospělými lidmi jsou,
však pro nás vždycky
dětmi zůstanou.